

Arrest

**nr. 337 695 van 15 december 2025
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 16 juli 2025 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 augustus 2025 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 oktober 2025.

Gelet op de beschikking van 6 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2025.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. KHAN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“Artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat:

“De beroepen bedoeld in artikel 39/2 kunnen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

[...]

De partijen mogen zich laten vertegenwoordigen of bijstaan door advocaten die ingeschreven zijn op de tabel van de Orde der Advocaten of op de lijst van de stagiairs, alsook, volgens de bepalingen van het Gerechtelijk wetboek, door de onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie die gerechtigd zijn om het beroep van advocaat uit te oefenen.

[...].”

In dit geval is de ondertekenaar van het verzoekschrift noch de geadresseerde van de bestreden akte noch een advocaat die bevoegd is om hem te vertegenwoordigen zodat hij niet kan aantonen dat hij voor de Raad kan optreden.

Het beroep lijkt derhalve onontvankelijk.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt een verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe een verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 21 oktober 2025 diende de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Hierin geeft de dominus litis te kennen als advocaat van de verzoekende partij op te treden en te zijn ingeschreven bij de balie van Brussel. Ter terechtzitting van 1 december 2025 herhaalt de advocaat die loco optreedt dat de dominus litis “*wel degelijk op de lijst van advocaten staat*” en zodoende wel beschikt over de vereiste hoedanigheid om het beroep namens de verzoekende partij te kunnen indienen. Zij legt een stuk – het betreft een print van de contactgegevens van de dominus liti die staan vermeld op de website “*advocaat.be*” – neer om haar standpunt te onderbouwen en meent dat de Raad een afweging zal moeten maken tussen enerzijds “*het formalisme*” waarvan hij blijk geeft in voormelde beschikking en anderzijds het recht op toegang tot de rechter van de verzoekende partij, zoals gewaarborgd door de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De Raad stelt vast dat op de website “*avocaat.be*”, waarnaar wordt verwezen om R.K. haar bewering dat zij als advocaat kan optreden voor de Raad te staven het volgende staat:

“Deze advocaat is ingeschreven bij een balie buiten de EU. Dat wil zeggen dat deze werkt volgens de regels van de balie van herkomst en dat die niet kan optreden voor een rechtbank in België. [...].”

Ten overvloede moet worden geduïd dat een medewerker van de stafhouder van de Nederlandse Orde van Advocaten van de balie van Brussel, tot wie de Raad zich voorheen, teneinde elke twijfel weg te nemen, richtte om na te gaan of R.K. al dan niet voldoet aan de in artikel 39/56, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten, schriftelijk heeft bevestigd dat deze advocaat enkel “*staat ingeschreven op de B-lijst (niet-Europese advocaten)*” en daardoor niet beschikt over pleitrecht in België en dat zij op basis van artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet “*dus niemand kan vertegenwoordigen of bijstaan als advocaat voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen*”. De partijen werden ter terechtzitting in kennis gesteld van de volledige inhoud van voormeld schrijven en in de mogelijkheid gesteld eventuele bemerkingen hieromtrent te laten gelden. Beide partijen gaven aan geen opmerkingen te hebben.

Er wordt geenszins aannemelijk gemaakt dat R.K. een advocaat is die is ingeschreven op de tabel van de Orde van Advocaten of op de lijst van de stagiairs of een onderdaan van een lidstaat van de Europese Unie is die, volgens de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek, gerechtigd is om in België het beroep van advocaat uit te oefenen. Er kan bijgevolg niet worden aangenomen dat zij iemand in een procedure voor de Raad kan bijstaan of vertegenwoordigen.

De Raad wijst er verder op dat artikel 39/69, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Het verzoekschrift wordt ondertekend door de partij of door een advocaat die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 39/56.”

In casu kan slechts worden vastgesteld dat het verzoekschrift weliswaar werd ondertekend, maar dat deze ondertekening niet gebeurde door de verzoekende partij zelf of door een advocaat die voldoet aan de voorwaarden die zijn vastgelegd in artikel 39/56, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk.

De verwijzing naar de bepalingen van de artikelen 6 en 13 van het EVRM laat hier niet anders over denken. Artikel 6 van het EVRM is geenszins relevant aangezien voorliggende zaak geen betrekking heeft op het vaststellen van burgerlijke rechten en verplichtingen of het bepalen van de gegrondheid van een ingestelde vervolging. Het feit dat de Vreemdelingenwet voorziet dat een beroep moet worden ingesteld door de belanghebbende vreemdeling of een advocaat die voldoet aan bepaalde voorwaarden laat daarenboven ook niet toe te besluiten dat deze vreemdeling de mogelijkheid van een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld, wordt ontzegd. Dit feit laat evenmin toe te oordelen dat verzoeker geen "*daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie*", zoals bedoeld in artikel 13 van het EVRM zou hebben.

Het gegeven dat de raadvrouw die ter terechtzitting verschijnt voor de verzoekende partij een wettelijke regeling afdoet als "*een formalisme*" leidt voorts niet tot het besluit dat deze regeling – die mede is gericht op het bieden van kwaliteitsgaranties – niet moet worden gerespecteerd.

Bijgevolg heeft de verzoekende partij geen elementen aangebracht die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat hij reeds heeft aangegeven in zijn beschikking van 13 oktober 2025.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend vijftientig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK